

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 3109 van 25 oktober 2007
in de zaak X/ Ildekamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken.

--

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Irakese nationaliteit, op 25 juli 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 2 juli 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 14 september 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. ISHAQUE, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

Verzoeker is van Irakese nationaliteit geboren te Bagdad (Irak) op 11 juni 1982.

Verzoeker verklaart dat hij op 9 maart 2007 naar Griekenland kwam zonder visum. Hij verliet Griekenland op 2 mei 2007 (stuk 20).

Verzoeker komt België binnen op 5 mei 2007 en verklaart zich op 7 mei 2007 vluchteling (stuk 27).

Op 31 mei 2007 plaatste de Belgische autoriteiten een bericht op Dublinet (stuk 1).

Griekenland aanvaardt de overname op 15 juni 2007 (stuk 7).

Op 2 juli 2007 wordt aan verzoeker een doorlaatbewijs afgegeven, geldig voor overdracht van België naar Griekenland (stuk 11).

Op 2 juli 2007 wordt aan verzoeker de beslissing van 2 juli 2007 betekend waarbij de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken besliste om hem vast te houden in een welbepaalde plaats omdat dit noodzakelijk geacht werd teneinde een effectieve verwijdering uit het grondgebied te waarborgen (stuk 12).

Op 2 juli 2007 wordt aan verzoeker de beslissing betekend van de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten (stuk 12).

Dit is de bestreden beslissing.

Op 3 juli 2007 diende verzoeker een verzoekschrift in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om bij uiterste dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 2 juli 2007 (stuk 45).

Op 4 juli 2007 wordt de vordering tot schorsing bij uiterste dringende noodzakelijkheid verworpen (stuk 49).

Op 11 juli 2007 deelden de Belgische autoriteiten de Griekse autoriteiten mee dat de overname niet uitgevoerd kon worden omdat verzoeker weigerde te vertrekken (stuk 54). Verzoeker verklaarde dat hij problemen heeft in Griekenland, waardoor hij niet kan terugkeren (stuk 56).

Op 11 juli 2007 stelde verzoeker een vordering tot invrijheidstelling in bij de Raadkamer van de Correctionele rechtbank van Brussel in (stuk 62).

Op 11 juli 2007 stelde de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken een vordering tot heropsluiting op (stuk 57).

Op 18 juli 2007 beval de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van Brussel de vrijlating van verzoeker (stuk 71).

Op 25 juli 2007 diende verzoeker een vordering tot nietigverklaring in tegen de bestreden beslissing.

2. Op procedureel vlak:

2.1. De verwerende partij voert de nietigheid van het verzoekschrift aan in toepassing van artikel 39/69 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en stelt dat de vordering onontvankelijk is.

Artikel 39/69 van de Vreemdelingenwet voorziet:

“Het verzoekschrift moet op straffe van nietigheid:

1° de naam, nationaliteit, woonplaats van de verzoekende partij, en het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing bevatten;”

De verwerende partij stelt dat haar kenmerk van het dossier niet is vermeld in het verzoekschrift.

Verzoeker stelt terecht dat het kenmerk van de Dienst Vreemdelingenzaken werd vermeld in het verzoekschrift tot nietigverklaring (p. 1). De exceptie wordt verworpen.

2.2. Verzoeker verzoekt dat zijn beroep behandeld wordt door een driedledige kamer omwille van de *“juridische moeilijkheid”* van de zaak en in ondergeschikte orde, omwille van zijn vordering tot het stellen van een *“prejudiciële vraag”*. Hij stelt dat zal moeten beoordeeld worden welke de juridische gevolgen zijn van de niet-omzetting of van de foute omzetting van de Europese Richtlijn 2004/83 door Griekenland.

Artikel 39/10, eerste lid, van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalt dat de behandeling van het beroep gebeurt door een alleenzetelend lid. Ingevolge het derde lid van voormeld artikel kan de kamervoorzitter, als verzoeker daarom op gemotiveerde wijze vraagt in zijn verzoekschrift of ambtshalve, bevelen dat een zaak wordt verwezen naar een kamer met drie leden wanneer de juridische moeilijkheid of het belang van de zaak dan wel bijzondere omstandigheden daartoe grond opleveren.

Verzoeker brengt geen doorslaggevende elementen in zijn verzoekschrift aan waarom de zaak zou behandeld moeten worden door een Kamer met drie rechters. Niet alleen is het antwoord op de prejudiciële vraag, zoals uit punt 3 zal blijken, niet onontbeerlijk om uitspraak te doen. Bovendien is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gelet op artikel 234, derde lid, van het EG-verdrag, niet gehouden een prejudiciële vraag te stellen, daar zijn uitspraak vatbaar is voor een voorziening in cassatie bij de Raad van State. Tot slot is er geen grond om de zaak ambtshalve te verwijzen naar een kamer met drie leden. Het verzoek wordt bijgevolg afgewezen.

3. Over de grond van de zaak:

1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3.2 van de Verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling

van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 343/2003/EG), van artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Richtlijn 2004/83/EG), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van het non-refoulement beginsel.

1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 10,1 van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Betrokkene heeft op 09/03/2007 de buitengrenzen van de lidstaten overschreden via Griekenland zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten, en de Griekse overheid heeft op datum van 15/06/2007 ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemde persoon. Bovendien heeft betrokkene geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden – betrokkene verklaart naar België gekomen te zijn omdat “België mensenrechten respecteert”.

Vermits betrokkene de lidstaten via Griekenland binnenkwam en er geen bewijzen zijn dat betrokkene sindsdien de lidstaten voor ten minste 3 maanden verlaten heeft, blijft de verantwoordelijkheid van Griekenland intact.

Betrokkene heeft geen familie in België of elders in de lidstaten.

Betrokkene heeft geen medische problemen.

Er zijn derhalve onvoldoende concrete elementen aanwezig om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op basis van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening.

Bijgevolg zal bovengenoemde worden overgedragen aan de bevoegde Griekse autoriteiten.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar Griekenland.”

2. Verzoeker betoogt dat zelfs wanneer de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken zijn discretionaire bevoegdheid uitoefent, in dit geval hem toegestaan in uitvoering van artikel 51/5 §3 van de Vreemdelingenwet, deze hem van zijn motiveringsplicht niet ontslaat. Hij betoogt dat de motiveringsplicht niet werd nageleefd omdat de bestreden beslissing geen antwoord biedt op zijn stelling volgens dewelke een vreemdeling in Griekenland niet in de gelegenheid wordt gesteld de facto een asielverzoek en/of aanvraag tot het verkrijgen van een subsidiaire beschermingsstatus in te dienen, verschillende Europese landen toepassing maken van artikel 3 lid 2 van de Dublinverordening omdat het vertrouwen in Griekenland dermate is geschaad, dat zowel Amnesty International als het UNHCR vragen aan derden landen niet over te gaan tot overdacht naar Griekenland tenzij er wettelijke garanties van Griekenland bestaan dat er inhoudelijk zal worden beslist door Griekenland over de bij haar aanhangig gemaakte zaken. Hij stelt dat zijn stelling bevestigd wordt door een uitspraak van een Nederlandse administratieve rechtbank die stelde dat Nederland tijdelijk op het vlak van overdracht niet meer ten aanzien van Griekenland mag uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Zijn stelling ondersteunt hij ondermeer door neerlegging en verwijzing naar een brief van Amnesty International, naar het verslag van UNHCR *“Position on Important aspects of refugee protection in Greece”*, het arrest van de Raad van State nr. 162.039 van 28 augustus 2006, een uitspraak van de Voorzieningenrechter van de Rechtbank te Zwolle, een rapport van de Commissie van het Europees Parlement over de evaluatie van het Dublin-systeem, een uitspraak van de Voorzieningenrechter van de Rechtbank te 's Gravenhage. Verzoeker argumenteert dat zijn betoog relevant is in verband met een eventuele toepassing van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en van artikel 3.2 van de

Verordening 343/2003 zodat de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken ertoe gehouden was op deze aangevoerde elementen te beantwoorden.

Verzoeker argumenteert dat Griekenland geen verplichting heeft de aanvraag tot het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus te onderzoeken omdat de Verordening 343/2003/EG deze materie niet regelt (de verordening handelt slechts over asielaanvragen en niet over aanvragen tot het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus). Richtlijn 2004/83 werd door Griekenland niet omgezet zodat artikel 4.3 van de Richtlijn is geschonden. Hierdoor heeft België de verplichting de aanvraag tot subsidiaire bescherming te onderzoeken en bijgevolg ook de asielaanvraag.

Door het opstarten van de infringingprocedure door de Europese Commissie dient volgens verzoeker een terugleiding naar Griekenland te worden verboden. Een overdracht naar Griekenland heeft een mogelijk refoulement tot gevolg zodat in dat geval artikel 3 van het EVRM wordt geschonden.

3. De verwerende partij meent dat aan de formele motiveringsplicht zoals vermeld in art 62 van de Vreemdelingenwet werd voldaan. Zij benadrukt dat verzoeker werd gehoord op 16 mei 2007 en dat bovenstaande argumenten haar niet tijdig werden overgemaakt nu betreffend “faxbericht” haar bereikte op vrijdag 29 juni 2007 om 16.44 en verzoeker wist dat hij zich diende aan te melden op 2 juli 2007 op de Dienst Vreemdelingenzaken om zijn beslissing in ontvangst te nemen. Zij stelt:

“De beslissing was reeds opgemaakt op een ogenblik dat, op maandagochtend 2.7.2007, het schrijven van de vzw aan het administratief dossier van de verwerende partij werd toegevoegd (zie stuk 1). De verwerende partij kon dan ook geen rekeing houden met dit stuk, nu het haar laattijdig ter kennis is gebracht.

De verwerende partij stelt ten overvloede betreffende dit schrijven vast dat:

- het uitgaat van een vzw, die geen enkel mandaat in rechte heeft om verzoeker te vertegenwoordigen en dit stuk dan ook geenszins als een ‘aanvraag’ kan worden behandeld;*
- verzoeker in zijn verhoorverslag, dat door hem werd ondertekend en van hemzelf uitgaat, en derhalve als de enige asielaanvraag uitgaande van verzoeker kan gelden, niets van dit alles heeft opgemerkt;*
- verzoeker tijdens zijn verhoor inderdaad enkel heeft verklaard ‘dat België de mensenrechten respecteert’;*
- het niet opgaat op een ogenblik dat de bestreden beslissing in ontvangst moet worden genomen, maanden ná het verhoor, om dan nog in extremis een door een derde opgestelde aanvullende verklaring voor te leggen;*
- deze verklaring zeer vaag en algemeen is en op geen enkele wijze wordt uiteengezet waarom verzoekers asielaanvraag specifiek in België dient te worden behandeld, en waarom verzoeker zelf het beweerde risico in Griekenland zou lopen, niet in het minst nu verzoeker aangeeft nooit een asielaanvraag te hebben ingediend in Griekenland.”*

4. Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan :

1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden

is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;

3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.

Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan.

Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting.

Artikel 3§2 van de Verordening 343/2003/EG luidt als volgt:

“In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.”

Artikel 15 van de Verordening 343/2003/EG luidt als volgt:

“1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.

2. Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden.

3. Indien de asielzoeker een niet begeleide minderjarige is die in een andere lidstaat één of meer familieleden heeft die voor hem kunnen zorgen, herenigen de lidstaten, indien mogelijk, de minderjarige met deze verwant(en), tenzij dit niet in het belang van de minderjarige is.
4. Indien de aangezochte lidstaat zo'n verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen.
5. De voorwaarden en procedures voor de toepassing van dit artikel, inclusief de bemiddelingsprocedures ter oplossing van eventuele geschillen tussen lidstaten over de noodzaak om de betrokkenen te herenigen of de plaats waar dat moet gebeuren, worden vastgesteld overeenkomstig de in artikel 27, lid 2, bedoelde procedure."

Artikel 19, lid 1 en 2 van de Verordening 343/2003/EG luidt als volgt:

- "1. Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname van een asielzoeker, stelt de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, de asielzoeker in kennis van de beslissing om het asielverzoek niet te behandelen en van de verplichting om de asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling.
2. De in lid 1 bedoelde beslissing wordt gemotiveerd. In de kennisgeving wordt vermeld binnen welke termijn de overdracht zal plaatsvinden en, indien de asielzoeker zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich in die lidstaat moet melden. Tegen deze beslissing kan beroep of bezwaar worden aangetekend. Dit heeft geen opschortende werking voor de overdracht, tenzij het gerecht of de bevoegde instantie, indien de nationale wetgeving daarin voorziet, naar gelang van het geval een andersluidende beslissing neemt."

3.5. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Het verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (zie o.a. R.v.St., nr. X, 2 februari 2007; R.v.St., nr. X, 2 februari 2007).

Uit het voormelde betoog van verzoeker blijkt dat hij de schending van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur aanvoert. Uit de toepassing van artikel 3.2. en 15 van de Verordening 343/2003 en van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de minister of zijn gemachtigde ambtenaar mag beslissen een asielaanvraag ingediend door een vreemdeling komend van een derde land te onderzoeken zelfs als het onderzoek haar volgens de criteria van de vermelde Verordening niet toekomt.

Uit het administratief dossier blijkt dat de fax van de verzoeker gedetailleerde redenen bevat waarom hij de Belgische overheid verzoekt zijn asielaanvraag en zijn vraag tot het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus in overweging te nemen in plaats van Griekenland. Deze fax is op 29 juni 2007 om 16.00 uur bij de Dienst Vreemdelingenzaken toegekomen terwijl de beslissing dateert van 2 juli 2007. De verwerende partij kan niet op ernstige wijze voorhouden dat zij op de argumentering vervat in de fax van 29 juni 2007 ondersteund door objectieve informatie waaronder een rapport van UNHCR, een arrest van de Raad van State en buitenlandse rechtspraak over een gelijkaardige zaak, haar eveneens tijdig medegedeeld niet meer kon antwoorden omdat haar beslissing (die nochtans dateert van 2 juli 2007) alsdan reeds gemaakt was.

Uit het administratief dossier blijkt dat de fax van 29 juni 2007 wel degelijk ondertekend werd door de verzoeker, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat enkel het

verhoorverslag als “enige asielaanvraag uitgaand van verzoeker kan gelden”. Temeer daar uit de toegevoegde documenten blijkt dat sommige van deze documenten dateren van **na** de opstelling van het verhoorverslag door Dienst Vreemdelingenzaken. De verwerende partij kan verzoeker niet verwijten stukken niet te hebben neergelegd die pas hun ontstaan vinden na het verhoor. Evenmin kan de verwerende partij zich verschuilen achter het te “algemeen en vaag” karakter van het betoog vervat in de fax van 29 juni 2007 waar het betoog in essentie stelt dat het land dat de overdracht aanvaardt de Richtlijn 2004/83 en de Verordening 343/2003 feitelijk en inhoudelijk niet toepast terwijl de bestreden beslissing op deze verordening en richtlijn met haar omzetting naar Belgisch recht steunt en de Belgische overheid verzocht wordt toepassing te maken van artikel 51/5 §2 van de Vreemdelingenwet, minstens van artikel 3 lid 2 van de vermelde Verordening. Uit de documenten toegevoegd aan vermelde fax wijst het UNHCR er onder meer op dat de Griekse overheid zijn verplichtingen niet naleeft. Aan de overheden van derde landen raadt het UNHCR aan om pas over te gaan tot overdracht naar Griekenland indien er wettelijke garanties bestaan dat op inhoudelijk vlak over de asielaanvraag zal beslist worden.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij met deze argumentatie van verzoeker en de neerlegde stukken heeft rekening gehouden; wel integendeel in haar memorie van antwoord stelt zij dat zij er geen rekening mee **kon** houden door de laattijdige neerlegging.

In de akte moeten de juridische of feitelijke overwegingen vermeld worden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. De bestreden beslissing concludeert dat er *“onvoldoende concrete elementen aanwezig om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op basis van art.3§2 of art.15 van de Verordening”* op basis van het feit dat *“betrokkene geen specifieke elementen aangehaald heeft waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden – betrokkene verklaart naar België gekomen te zijn omdat “België mensenrechten respecteert”, hij geen familie in België of elders in de lidstaten heeft en geen medische problemen heeft.*

Bijgevolg kan uit de motivering van de beslissing niet worden afgeleid dat de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken met de brief van 29 juni 2007 van verzoeker, die werd ingediend **voor** het nemen van de bestreden beslissing, rekening heeft gehouden. Een dergelijke motivering, gelet op de brief van 29 juni 2007, is niet afdoende.

De Raad dient vast te stellen dat de verzoekende partij in haar nota ondermeer op pagina 6 overvloedig motiveert waarom verzoeker wel zijn rechten dient uit te putten in Griekenland, motivering die evenwel a posteriori is en niet kan teruggevonden worden in de bestreden beslissing.

De Raad concludeert dat de motiveringsplicht werd geschonden. Deze schending leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing zodat de overige onderdelen van het middel niet nader dienen onderzocht te worden.

Het middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op twee juli tweeduizend en zeven wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend en zeven door:

mevr. M. BEELEN, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

M. BEELEN

